

Ikke mange fikk med seg at Lorck Schive kunstpris ble delt ut denne uka. Men prisutstillingene fortjener større publikum.

Én pris, fire vinnere

STJERNEKAMP: Lorck Schive kunstpris viser ferske verk av fire av landets fremste kunstnere. Snorre Ytterstad stiller med tre skulpturer som de- og rekonstruerer hverdagsobjekter, og lader dem med politisk og poetisk innhold. «Objektene iboende komikk» er laget av paraplyer. FOTO: ANDERS S. SOLBERG

KUNST

ARVE RØD
aro@dagbladet.no

Lorck Schive kunstpris 2015

Trondheim kunstmuseum
24. september-10. januar.

Lorck Schive kunstpris burde plasseres Trondheim kunstmuseum på alle landets kunstkart. Eventuelt bør utstillingen sendes på turné.

Lorck hvem, sa du? Norges i særklasse største kunstpris har ikke evnet å skape de helt store overskriftene rundt om i det ganske kulturland.

IKKE ENGANG I TRONDHEIM, prisens og hospitsforstander Christian Lorck Schives hjemby, er en halv million blanke kroner og smellferske verk fra et knippe av landets fremste kunstnere nok til å trekke det brede publikum, skal vi tro meldingene fra byens kulturpresse.

I desto mindre ble Lorck Schive kunstpris delt ut for andre gang denne uka, etter at legatet ble omgjort fra stipender til pris i 2013.

Torsdag kveld kunne Vanessa Baird motta både sjekk og heder under annonseringen av juryens beslutning i Trondheim kunstmuseum.

Baird er utvilsomt en verdig vinner. Men det betyr ikke at vinneren på noen måte framstår som opplagt. Kunstnerisk sett er det nemlig ingen tapere i Trondheim kunstmuseum.

Prisutstillingen, som foruten et rom tapetsert med Bairds barokke pasteltgninger viser arbeider av Ane Hjort Guttu,

EVENTYR OG VIRKELIGHET: Vanessa Bairds vinnerverk i Trondheim kunstmuseum, «I don't want to be anywhere, but here I am», framstiller sagnfigurer og druknende flyknninger.

Tegningene dekker tre av rommets vegger, fra gulv til tak.

FOTO: TKM/ANDERS S. SOLBERG

«NÅR JEG TENKER MEG OM BØR EGENTLIG HELE UTSTILLINGEN SENDES PÅ TURNÉ.»

Snorre Ytterstad og Jana Winderen, er overraskende konsistent til å være en sammenstilling som ikke har noen annen fellesnevner enn en nominasjonsprosess.

Det kan ikke ha vært lett å være jury for Lorck Schive kunstpris 2015.

IKKE BARE ER DE FIRE blant landets fremste såkalt «midtkarriere»-kunstnere (et premiss for nominasjonen er at man skal være under 50 år idet man blir fremmet som kandidat).

De stiller også med verker her som er helt på høyde med hva de har produsert tidligere (prisen er altså ikke en premiering av kunstnerskap eller påskjønnelse for lang og tro tjeneste, men resultatet av hva de faktisk leverer på denne utstillingen).

Et usedvanlig tett heat til tross – jeg hadde naturligvis mine antakelser og favoritter før jeg tok turen til trønderhovedstaden. Men etter første gjennomgang av utstillingen var alle rangeringer snudd på hodet minst tre ganger.

JANA WINDEREN for eksempel, i utgangspunktet en «dark horse» på min liste og et kunstnerskap jeg ikke har like inngående kjennskap til som de andre tre. Hennes bidrag er en mektig lydinstallasjon som ga gåsehud hver gang jeg entret det mørklagte rommet.

To setninger trykket på veggen ved inngangen gir en skjebnetung introduksjon til lydene av livet i dypet av verdenshavene: «Verdens marine bestander er halvert siden 1970» og «Fytoplankton produserer halvparten av oksygenet på jorda».

Winderens arbeid forener estetikk og virkelighet på episk vis, og lydeffektene fra hval og fisk og plankton setter tonen for en utstilling som gir perspektiv på mange av de mest akutte utfordringene verden må takle nå.

Snorre Ytterstads bidrag de- og rekonstruerer trivielle bruksobjekter med materiell og konseptuell finesse. Tre skulpturer/installasjoner laget av vaiere og jekketaljer, et kronestykke og hengende paraplyer er framstillinger av henholdsvis horisontalen, vertikalen og diagonalen i rommet.

VAIERNE, enkelt titulert «Vaiere og strenger», danner en fysisk barriere som deler utstillingssalen i to.

Verket er tenkt som en «vev» – med referanse til Hannah Ryggens politiske tekstiler fra 30-tallet – og assosierer til en verden under press og et Europa hvor stengslene igjen er i ferd med å tegnes inn på det politiske kartet.

Fattigdomsmigrasjonen er også det sentrale punkt både i Vanessa Bairds detaljrike bildefortelling om druknende flyknninger og Ane Hjort Guttus film «Tiden går».

Sistnevnte handler om en kunststudent som vil gjøre et virkelighetsnært prosjekt «som nytter», og setter seg til på fortauet for å tigge sammen med en romanikvinne.

Historien utvikler seg til en kompleks fortelling som åpner for tvetydigheter ved ideen om politisk handling, kunstutdannelse og selve meningen med kunst, og er en både fengende og gripende framstilling av politisk og eksistensiell krise – på individnivå så vel som i samfunnsstrukturene.

Det er å håpe at Hjort Guttus film blir å se også i andre deler av landet (den er tidligere vist i Bergen, på årets Festspillutstilling).

Når jeg tenker meg om bør egentlig hele utstillingen sendes på turné. Lorck Schive er én pris og «the winner takes it all».

Men utstillingen er fire vinnere, som fortjener et større publikum.